

NO HI HA RES A FER AMB ELS GRANS PATRONS FARMACÈUTICS

Novartis, Roche, SanofiAernault, Pouyanné, Pfizer... abans Trump que la Unió Europea

Exigint recursos il·limitats per poder salvar vides en perill, els laboratoris se situen en una alternativa insosteniblement perversa, entre la posició cínica que redueix la vida a un preu determinat i impossible de defensar moralment, i la posició utòpica que li dóna un valor infinit impossible de finançar econòmicament.

Dins aquest entramat de doble llenguatge, 32 fabricants de medicaments van amenaçar Úrsula von der Leyen de traslladar la seva activitat als Estats Units, els directors generals de LVMH i Total perdent el cul pel model trumpià en lloc de la regulació europea. Una nova lliçó sobre la irresponsabilitat pública dels patrons. Després del "Més aviat Hitler que el Front Popular" del Comitè de Ferreria de finals de la dècada de 1930, aquí teniu el "Més aviat Trump que la Unió Europea" d'alguns dels principals empresaris espanyols, europeus i americans.

Això va passar el 15 d'abril passat, 32 d'ells, de la indústria farmacèutica francesa o amb seu a França (inclosos Pfizer, AstraZeneca, Sanofi, Ipsen, Servier) van escriure una carta amenaçadora a Úrsula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea. Amb aquesta missiva, aquests líders -les empreses dels quals han prosperat durant dècades gràcies al sistema social europeu altament desenvolupat i en gran part públic- s'han comportat com autèntics caps de la màfia.

En la carta, simplement amenacen de deixar d'invertir al Vell Continent i emigrar a Amèrica. Que volen en realitat? Aquests caps de cony demanen als governs de la Unió que s'inclinin davant la lògica de l'Amèrica trumpiana... Segons ells, per fer front

als "aranzels" imposats per Trump, simplement cal desregular.

LA CIUTAT DE LA BOIRA

Dues bandes que es barallaven s'agrupen per anar contra la policia

A vegades passen coses fantàstiques, com molt bé va explicar Walt Disney, però poques com les que succeeixen a Lleida, ciutat de la boira i rodalies. Allí, s'ha posat de moda l'enfrontament entre grups de galifardeus a ple carrer. Agafen qualsevol excusa, qualsevol estri contundent, qualsevol mobiliari urbà i comencen la batalla. Quan es cansen es separen tot insultant-se i amenaçant-se. Però vet aquí que a vegades tot just acabar la esbatussada o a punt de finalitzar-la, arriba la policia. Aleshores es produeix l'escena fantàstica, perquè els dos grups de ganàpies rivals, es tornen un sol home i un sol esperit per atacar als policies.

No aventurem massa si diem que el coeficient intel·lectual dels que formen

aquestes colles, és baixet. Per això resulta com màgica aquesta reacció d'unitat i companyonia davant d'un uniforme. Per aquests brètols, un policia és com una flor per una abella. Els incita, els excita, fins que li claven el fibló. És una reacció instintiva i rotunda.

Les forces de l'ordre haurien d'estudiar aquest fenomen màgic. Investigar les causes que expliquen les ganes de partir-li la cara a qualsevol que porti uniforme. Hom que és molt

viatjat no ha vist res de semblant en altres països visitats. Serà el passat de la policia espanyola el que provoca tanta frisança fins i tot entre aquells que no la varen conèixer? O és potser el mateix present?
LLUFA